

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym

Przewodniczący: SSR Monika Pieczara

Protokolant: Magdalena Szymczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 czerwca 2014 roku w Ś.

sprawy z p o w ó d z t w a **G. M.**

p r z e c i w k o **Z. C. i M. C.**

o zapłatę kwoty 26.738 zł

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje powódce, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Ś. kwotę 486,70 zł tytułem brakujących kosztów sporządzenia opinii przez biegłego.

UZASADNIENIE

Powódka G. M. wniosła w dniu 29 listopada 2012r. pozew o zasądzenie od pozwanego Z. C. na rzecz powódki kwoty 13.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2012r. do dnia zapłaty oraz od pozwanego M. C. kwoty 13.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2012r. do dnia zapłaty, a ponadto wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych kwoty 738 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 września 2012r. do dnia zapłaty. Powódka domagała się od pozwanych zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kwoty po 2.400 zł od każdego pozwanego i kwoty 650 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz solidarnie od pozwanych zwrotu opłaty sądowej od pozwu w wysokości 37 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu powódka G. M. podała, że kupiła od pozwanych Z. C. i M. C. pojazd marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W chwili dokonywania zakupu pojazdu pozwani zapewnili powódkę, że pojazd ten nie jest tzw. pojazdem powypadkowym, tj. że samochód nie został uszkodzony w wyniku wypadku drogowego lub innego podobnego zdarzenia. Pozwani jedynie zastrzegli, że samochód miał przerysowane drzwi, rysa została usunięta i wskazali, że usunięcie tej rysy to była jedynie „kosmetyka”, a nie poważna naprawa lakierniczo – blacharska. Nadto pozwani nie informowali powódki, że kupowany przez nią pojazd ma wady techniczne, przeciwnie, wręcz zapewniali powódkę, że samochód jest wolny od takich wad. Po kilku miesiącach bezkolizyjnego używania pojazdu powódka postanowiła go sprzedać. Osoba, która oglądała samochód powódki poinformowała ją, że samochód jest po poważnym wypadku. Wówczas powódka zleciła biegłemu inż. L. N. zbadanie stanu technicznego samochodu, w szczególności sprawdzenia, czy pojazd ten jest tzw. pojazdem powypadkowym i sporządzenie na tę okoliczność opinii. Z opinii sporządzonej przez L. N. wynika, że przedmiotowy pojazd był poddany naprawom blacharsko – lakierniczym niezgodnie z technologią producenta i literaturą techniczną, o czym świadczy grubość kitu szpachlowego pod powłoką lakierową. Okoliczność ta przemawia za tym, że samochód w chwili jego wydania powódce był niezgodny

z umową i ta niezgodność ma charakter istotny. Po uzyskaniu powyższej ekspertyzy powódka odstąpiła od umowy sprzedaży samochodu na podstawie art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27.07. 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, wzywając jednocześnie pozwanych na podstawie art. 494 kc do zwrotu kwoty 26.000 zł. Każdy z pozwanych winien zapłacić powódce kwotę 13.000 zł, ponieważ pozwani sprzedali powódce samochód jako współwłaściciele w częściach ułamkowych, nie podając, jakie są ich udziały, wobec czego należy kierować się domniemaniem z art. 197 kc. Ponadto w oparciu o przepis art. 471 kc powódka domaga się naprawienia przez pozwanych szkody, jaką poniosła w związku z koniecznością ustalenia, czy stan techniczny pojazdu odpowiada ich zapewnieniom. Szkoda powódki z tego tytułu odpowiada kwocie 738 zł stanowiącej koszty sporządzenia ekspertyzy przez inż. L. N..

W dniu 25 stycznia 2013r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwani M. C. i Z. C. wnieśli skutecznie sprzeciw, domagając się oddalenia powództwa w całości, co do każdego z pozwanych i zasądzenia od powódki na rzecz każdego z pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego po 2.400 zł. W uzasadnieniu pozwani potwierdzili, że sprzedali przedmiotowy pojazd powódce, jednakże zaprzeczyli, aby zapewniali powódkę o bezwypadkowości pojazdu. Twierdzenia powódki w tym zakresie są sprzeczne, gdyż z jednej strony powódka wskazała, że zapewnienia pozwanych dotyczyły bezwypadkowości, a z drugiej strony powódka potwierdziła, iż pozwani opowiedzieli jej, jakie elementy były uszkodzone i malowane. W ocenie pozwanych powódka nigdy nie zgłosiła im wad w przedmiotowym samochodzie, a jej zachowanie wynika jedynie z faktu, iż nie sprzedała ona pojazdu za cenę zakupu, mimo jego użytkowania przez rok. Pojazd nie miał ani nie ma żadnych istotnych wad wpływających na jego użytkowanie. Powołana przez powódkę opinia nie dowodzi niezgodności pojazdu z treścią umowy tym bardziej, że w niniejszym stanie faktycznym nie znajduje zastosowania instytucja niezgodności przedmiotu umowy, która dotyczy sprzedaży konsumenckiej. Pozwani nie dokonali bowiem sprzedaży pojazdu w ramach prowadzonej działalności tym bardziej, iż nie prowadzą wspólnie działalności gospodarczej, a pojazd nie był środkiem trwałym. Uprawnienia rękojmiarne powódki wygasły z upływem roku od dnia zawarcia umowy (02.09.2011r.), czyli przed odstąpieniem od umowy, które pozwani otrzymali w dniu 08.09.2012r. Co do pozwanego M. C., oświadczenie o odstąpieniu od umowy nosi datę sporządzenia 03.09.2012r., co dowodzi o tym, że było sporządzone już po upływie okresu rękojmi. Ponadto pojazd nie posiada wad w rozumieniu kodeksowym, czyli cech wpływających na zmniejszenie jego użyteczności. Stan powłoki lakierniczej nie zmienił się od czasu nabycia pojazdu, zatem nie może być mowy o zatajeniu tego stanu. Stan powłoki lakierniczej był znany kupującej, a w tym zakresie nic nie wniosła opinia, zatem uprawnienia rękojmiarne zostały utracone.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Z. C. i M. C. figurują w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP, z określeniem jako przeważającej działalności gospodarczej: konserwacja i naprawa pojazdów samochodowych z wyłączeniem motocykli, przy czym Z. C. jest wpisany od dnia 17.06.1987r., zaś M. C. – od dnia 17.12.2012r.

Z. C. prowadzi indywidualną działalność gospodarczą pod nazwą: P.P.H.U. (...). Obok przeważającej działalności gospodarczej określonej jako: konserwacja i naprawa pojazdów samochodowych z wyłączeniem motocykli, wśród zgłoszonych rodzajów działalności figuruje także: sprzedaż hurtowa i detaliczna samochodów osobowych i furgonetek. Podatnik nie jest jednak czynnym podatnikiem podatku od towarów i usług.

M. C. prowadzi indywidualną działalność gospodarczą pod nazwą:

Firma Handlowo – Usługowa (...) M. C.. Również tutaj obok przeważającej działalności gospodarczej określonej jako: konserwacja i naprawa pojazdów samochodowych z wyłączeniem motocykli, wśród zgłoszonych rodzajów działalności figuruje także: sprzedaż hurtowa i detaliczna samochodów osobowych i furgonetek. Jednakże M. C. nie wykazał w roku 2012 przychodu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

Dowód: - wydruki z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP k. 70, 71,

- pismo Wójta Gminy Ś. z 29.04.2013r. k. 108,

- pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ś. z 08.05.2013r. k. 112.

G. M. zamierzała nabyć samochód terenowy i od swojego znajomego J. B. dowiedziała się, że M. C. umieścił w komisie tego typu samochód marki K. (...), celem jego sprzedaży. J. B. umówił G. M. z M. C. na oględziny samochodu marki K. (...) na terenie posesji M. C. w M.. G. M. oglądała samochód z zewnątrz i w środku. Na stwierdzenie G. M.: „mam nadzieję, że samochód nie jest bity”, M. C. odpowiedział, że była uszkodzona, „przetarta” prawa strona auta, wymieniany błotnik, drzwi. M. C. pokazywał G. M. te części samochodu, które zostały wymienione, a które trzymał w swoim warsztacie.

Dowód: - zeznania świadka J. B. k. 98-101,

- przesłuchanie powódki G. M. k. 264-265,

- przesłuchanie pozwanego M. C. k. 265v-266,

- przesłuchanie pozwanego Z. C. k. 266.

W dniu 2 września 2011r. G. M. nabyła od M. C. i Z. C. samochód marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji (...) za cenę 26.000 zł.

Dowód: - umowa sprzedaży samochodu z 02.09.2011r. k. 8.

Po około pół roku eksploatacji samochodu marki K. (...), G. M. zdecydowała się sprzedać samochód, ponieważ nie stać jej było na utrzymanie tego auta. Na początku wiosny 2012r. jej syn R. M. przygotował materiał zdjęciowy oraz przygotował treść oferty, którą zamieścił na portalu A.. W ofercie sprzedaży R. M. umieścił m.in., że samochód jest bezwypadkowy. Wówczas od klientów, którzy przyjeżdżali obejrzeć samochód, G. M. dowiedziała się, że auto było powypadkowe. Jeden z klientów przyjechał obejrzeć samochód w obecności mechanika w warsztacie samochodowym. Samochód został umieszczony na podnośniku. Mechanik oglądał samochód z klientem i pokazywał mu ślady spawów i inne ślady ingerencji osób trzecich. Było to w okresie wiosenno – letnim 2012r.

G. M. powiadomiła telefonicznie pozwanych o stwierdzonych usterkach w samochodzie.

J. B. rozmawiał z M. C. i Z. C. na temat samochodu i namawiał ich do porozumienia z G. M.. Było to w lecie, w miesiącach czerwiec-lipiec.

Dowód: - zeznania świadka R. M. k. 125-126,

- przesłuchanie powódki G. M. k. 264-265.

G. M. zleciła L. N. sporządzenie opinii technicznej na okoliczność ustalenia stanu technicznego samochodu marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji (...) na dzień 14.07.2012r. oraz ustalenia, czy stan techniczny pojazdu wskazuje, że jest on pojazdem powypadkowym, a jeżeli tak, to czy przeprowadzona naprawa wykonana została zgodnie z technologią producenta bądź przyjętymi standardami. L. N. sporządził opinię, w której wymienił szereg wad stanu technicznego przedmiotowego pojazdu i wskazał, iż:

- pocięte profile ramy dachu – otworu drzwi przednich lewych i tylnych lewych pojazdu świadczą o tym, że pojazd miał przeprowadzone naprawy blacharsko – lakiernicze niezgodnie z technologią producenta i literaturą techniczną,

- grubość kitu szpachlowego pod powłoką lakierową świadczy o przeprowadzonej naprawie blacharsko – lakierniczej niezgodnie z technologią producenta i literaturą techniczną,

- charakter wad naprawy blacharsko – lakierniczej usilnie przemawia za tym, że przedmiotowy pojazd jest pojazdem powypadkowym, a jakość naprawy charakteryzuje zakład świadczący usługi na niskim poziomie technicznym.

Dowód: - opinia techniczna L. N. z 23.07.2012r. k. 10-33,

- zeznania świadka L. N. k. 126-128.

Za sporządzenie opinii technicznej przez L. N. G. M. zapłaciła kwotę 738 zł.

Dowód: - faktura VAT nr (...) z 14.08.2012r. k. 9.

W piśmie z dnia 30.08.2012r. skierowanym do Z. C., G. M. za pośrednictwem swojego pełnomocnika złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży samochodu marki K. (...) z dnia 02.09.2011r. z powodu niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową na podstawie art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27.07.2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumpcyjnej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego i wezwała Z. C. do niezwłocznej, nie później niż w terminie 5 dni od dnia otrzymania pisma, zapłaty solidarnie z M. C. kwoty 26.000 zł tytułem zwrotu ceny przedmiotowego pojazdu wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w zapłacie. W uzasadnieniu swojego oświadczenia powódka wskazała, iż pomimo zapewnień sprzedawców, że pojazd jest wolny od wad technicznych, badanie stanu technicznego pojazdu przez eksperta L. N. ujawniło, że pojazd ten jest powypadkowy, zaś jego naprawa została wykonana niezgodnie z technologią producenta i przyjętymi standardami technicznymi. Ponadto powódka wezwała Z. C. do solidarnej zapłaty wraz z M. C. kwoty 738 zł tytułem szkody mającej postać poniesionych przez nią kosztów sporządzenia opinii przez biegłego w terminie 5 dni od dnia otrzymania pisma.

Z. C. otrzymał powyższe pismo w dniu 05.09.2012r.

Dowód: - pismo pełnomocnika powódki z 30.08.2012r. k. 34-35,

- potwierdzenie nadania pisma k. 38.

W piśmie z dnia 03.09.2012r. skierowanym do M. C., G. M. za pośrednictwem swojego pełnomocnika złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży samochodu marki K. (...) z dnia 02.09.2011r. z powodu niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową na podstawie art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27.07.2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumpcyjnej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego i wezwała M. C. do niezwłocznej, nie później niż w terminie 5 dni od dnia otrzymania pisma, zapłaty solidarnie ze Z. C. kwoty 26.000 zł tytułem zwrotu ceny przedmiotowego pojazdu wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w zapłacie oraz kwoty 738 zł tytułem szkody mającej postać poniesionych przez nią kosztów sporządzenia opinii przez biegłego w terminie 5 dni od dnia otrzymania pisma.

M. C. otrzymał powyższe pismo w dniu 05.09.2012r.

.

Dowód: - pismo pełnomocnika powódki z 03.09.2012r. k. 36-37,

- potwierdzenie nadania pisma k. 38.

W odpowiedzi na powyższe pisma pełnomocnik Z. C. i M. C. w piśmie z dnia 07.09.2012r. podniósł bezskuteczność złożonych oświadczeń z uwagi na: 1) wygaśnięcie uprawnień rękojmianych z upływem roku od dnia umowy, czyli przed odstąpieniem od umowy (art. 568 § 1 kc), 2) brak wad pojazdu w rozumieniu przepisów kc, czyli cech wpływających na zmniejszenie jego użyteczności, 3) brak zmiany stanu powłoki lakierniczej od czasu nabycia pojazdu, wobec czego nie może być mowy o zatajeniu tego stanu (art. 568 § 2 kc), 4) wiedzę kupującej o stanie powłoki lakierniczej, w związku z czym w tym zakresie opinia nic nie wniosła, zatem uprawnienia rękojmiane zostały utracone (art. 557 § 1 kc). Ponadto

pełnomocnik powódki wskazał w tym piśmie, że pojazd nie posiada wad wpływających na jego użyteczność czy też bezpieczeństwo, a powódka została poinformowana o tym, że pojazd był naprawiany w zakresie powłok lakierniczych.

Dowód: - pismo pełnomocnika pozwanych z 07.09.2012r. k. 40-41.

W odpowiedzi na pismo pełnomocnika pozwanych z dnia 07.09.2012r. powódka w pismach z dnia 29.10.2012r., skierowanych do Z. C. i M. C., nadanych w dniu 15.11.2012r., podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w przedmiocie niezgodności z umową sprzedaży samochodu i jeszcze raz oświadczyła, że odstępuje od umowy sprzedaży samochodu z dnia 02.09.2011r. oraz ponownie wezwała pozwanych do zapłaty kwot po 13.000 zł od każdego tytułem ceny zapłaty samochodu, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.09.2012r. do dnia zapłaty oraz do solidarnej zapłaty kwoty 738 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych w związku ze zleceniem sporządzenia ekspertyzy.

Dowód: - pismo powódki skierowane do pozwanego Z. C. z 29.10.2012r. wraz z potwierdzeniem nadania k. 42-43,

- pismo powódki skierowane do pozwanego M. C. z 29.10.2012r. z potwierdzeniem nadania k. 44-45.

W samochodzie marki K. (...) były naprawiane następujące elementy:

- błotnik przedni lewy - grubość warstwy powłoki lakierniczej wynosi ok. 1 mm,
- drzwi przednie lewe – grubość warstwy powłoki lakierniczej wynosi ok. 1 mm,
- słupek lewy szyby przedniej – grubość warstwy powłoki lakierniczej wynosi ok. 3 mm,
- wzmocnienie dachu lewe w części środkowej – grubość powłoki lakierniczej wynosi ok. 2 mm,
- słupek środkowy lewy – widoczne ślady naprawy w postaci nieznacznych pofałdowań poszycia,
- drzwi tylne lewe – grubość powłoki lakierniczej wynosi ok. 200 µm,
- bok tylny lewy – grubość powłoki lakierniczej wynosi ok. 3 mm,
- rama otworu drzwi tylnych lewych (boku nadwozia) – widoczne ślady korozji z ubytkami powłoki lakierniczej, szczególnie w części dolnej,
- drzwi tyłu nadwozia – widoczne ślady rdzy w płaszczyźnie osi tylnej wycieraczki,
- słupek prawy szyby przedniej – grubość powłoki lakierniczej wynosi ok. 2 mm,
- rama otworu drzwi tylnych prawych, w części dolnej skorodowana z widocznymi pęcherzami lakieru,
- dach pojazdu - grubość warstwy powłoki lakierniczej w obszarze słupków środkowych powyżej 1 mm, widoczne nieliczne drobne kratery zamknięte w powłoce lakierniczej, lakier jest zmatowiony,
- ramka ozdobna szyby przedniej - posiada ślady demontażu.

Nie stwierdzono śladów uszkodzeń ani śladów naprawy: płyty podłogowej, jej wzmocnień i poprzeczek, nie stwierdzono nieprawidłowości w ustawieniu drzwi bocznych i pokryw do nadwozia, zmierzone szczeliny pomiędzy tymi elementami a otworami są zgodne z wymogami technicznymi dla tego typu pojazdu. Nie stwierdzono śladów otarcia krawędzi drzwi i pokryw o ramy nadwozia. Nie stwierdzono niedostatecznej szczelności nadwozia.

Samochód jest po naprawie blacharsko – lakierniczej. Stan techniczny pojazdu wskazuje jednoznacznie, że został naprawiony w typowym, średnio wyposażonym warsztacie rzemieślniczym. Nieprawidłowości w naprawie polegały na tym, że naprawie poddano uszkodzone elementy, bez względu na ich rozmiar i zakres, zamiast poddać je wymianie, jak

przewiduje to technologia producenta. Przyjęty sposób naprawy jest powszechnie stosowany w praktyce warsztatowej małych warsztatów samochodowych średnio wyposażonych.

Pojazd jest pojazdem powypadkowym i był poddany naprawie w zakresie robót blacharsko – lakierniczych wyżej wymienionych elementów. Nadwozie pojazdu było poddane lakierowaniu w całości.

Stwierdzone nieprawidłowości nie mają istotnego wpływu na obecną i przyszłą eksploatację samochodu, bowiem dotyczą one nadwozia nieniosącego – pojazd posiada ramę, która przenosi główne obciążenia wynikające z ruchu pojazdu.

Pojazd w chwili sprzedaży posiadał ważny przegląd techniczny.

Zespoły mechaniczne pojazdu w chwili sprzedaży były sprawne technicznie, a ich stan dobry.

Samochód w chwili jego sprzedaży nie posiadał wad, tj. takich cech, które przeszkadzają czy uniemożliwiają w jego eksploatacji.

Wartość rynkowa pojazdu na dzień zakupu pojazdu, bez uwzględnienia faktu naprawy powypadkowej, w stanie nieuszkodzonym wynosi 28.100 zł. Wartość rynkowa pojazdu z uwzględnieniem dokonanej naprawy powypadkowej z ujawnionymi śladami naprawy z niezachowaniem technologii naprawy producenta wynosi 23.700 zł.

Dowód: - opinia biegłego sądowego J. Z. k. 150-155.

- opinia uzupełniająca biegłego sądowego J. Z. k. 219-221,

- ustana opinia uzupełniająca biegłego sądowego J. Z. k. 263v-264.

G. M. poniosła wydatki związane z utrzymaniem samochodu K. (...) w wysokości 855 zł, wpłacając kwoty: 142,50 zł tytułem I raty ubezpieczenia OC, (...) za rok 2013r., 142,50 zł – tytułem II raty ubezpieczenia OC, (...) za rok 2013, 285 zł – tytułem III raty ubezpieczenia OC, (...) za rok 2013 i 285 zł – tytułem I raty ubezpieczenia OC, (...) za 2014 rok.

Dowód: - dowód przelewu z 27.01.2013r. l. 214,

- dowód przelewu z 21.03.2013r. k. 215,

- dowód przelewu z 11.07.2013r. k. 216,

- dowodu przelewu z 30.01.2014r. k. 217.

Sąd zważył co następuje

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powódka G. M. wywodzi swoje roszczenie z umowy kupna – sprzedaży samochodu marki K. (...) z dnia 02.09.2011r. W ramach realizacji swojego roszczenia powódka złożyła w piśmie z dnia 30.08.2012r. skierowanym do Z. C. oświadczenie o odstąpieniu od umowy oraz analogiczne oświadczenie złożyła w piśmie z dnia 03.09.2012r. skierowanym do M. C., powołując się na niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową i wskazując na przepis art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27.07.2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176 z późn. zm.). Powódka w uzasadnieniu swojego oświadczenia wskazała, iż pomimo zapewnień sprzedawców, że pojazd jest wolny od wad technicznych, badanie stanu technicznego pojazdu ujawniło, że pojazd ten jest powypadkowy, zaś jego naprawa została wykonana niezgodnie z technologią producenta i przyjętymi standardami technicznymi. Z. C. i M. C. otrzymali powyższe pisma w dniu 05.09.2012r.

W pierwszej kolejności należało przesądzić, czy do roszczeń ze stosunku prawnego łączącego strony uprawnia powódkę stosowanie przepisów ustawy z dnia 27.07.2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz

o zmianie Kodeksu cywilnego. Art. 1 ust. 1 w/w ustawy stanowi, że jej przepisy stosuje się do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą. W umowie sprzedaży z dnia 02.09.2011r. figurują jako sprzedawcy pozwani M. C. i Z. C., bez wskazywania, że działają jako przedsiębiorcy. Z materiału dowodowego zgromadzonego przez Sąd wynika, że pozwani Z. C. i M. C. figurują w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP, jako przedsiębiorcy prowadzący indywidualną działalność gospodarczą, pod nazwą odpowiednio: P.P.H.U. (...) Z. C. i Firma Handlowo – Usługowa (...) M. C., z określeniem jako przeważającej działalności gospodarczej: konserwacja i naprawa pojazdów samochodowych z wyłączeniem motocykli, przy czym Z. C. jest wpisany od dnia 17.06.1987r., zaś M. C. – od dnia 17.12.2012r. Wprawdzie wśród zgłoszonych przez pozwanych rodzajów działalności figuruje także: sprzedaż hurtowa i detaliczna samochodów osobowych i furgonetek, jednakże zdaniem Sądu wywodzenie tylko z tego zapisu domniemania, że przedmiotowa umowa kupna – sprzedaży samochodu marki K. (...) z dnia 02.09.2011r. została zawarta przez pozwanych jako przedsiębiorców w ramach prowadzonej przez nich działalności gospodarczej jest za daleko idące. Z pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ś. z dnia 08.05.2013r. (k. 112) wynika, że M. C. nie wykazał w 2012r. przychodu z prowadzonej działalności gospodarczej, zaś Z. C. jako podatnik nie jest czynnym podatnikiem podatku od towarów i usług, co świadczyć może właśnie o tym, iż nie dokonuje sprzedaży samochodów. Samochody stanowią bowiem towar opodatkowany podatkiem akcyzowym w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym i w związku z tym zgodnie z art. 113 ust. 13 pkt 1 b ustawy z dnia 11.03.2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011r. Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.) ich sprzedaż obciąża podatnika do rejestracji dla potrzeb podatku od towarów i usług. Również zeznania pozwanych potwierdzają brak prowadzenia przez nich działalności gospodarczej w zakresie handlu samochodami. Z przesłuchania pozwanego M. C. wynika, iż raz na dwa lata sprzedaje swój samochód prywatny i nie prowadzi sprzedaży innymi samochodami. Podobnie pozwany Z. C. zeznał, że nie trudni się handlem samochodami, jeździ swoim samochodem 2, 3 lata i wtedy sprzedaje auto oraz kupuje dla siebie inne. Z. C. prowadzi warsztat samochodowy. Samochód sprzedany powódce nie został wprowadzony do ewidencji środków trwałych w jego firmie, koszty naprawy tego samochodu nie były rozliczane w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Co więcej należy zauważyć, że sporny samochód został umieszczony w komisie prowadzonym przez osobę trzecią celem jego sprzedaży. Wszystkie powyżej wskazane okoliczności przemawiają za tym, iż przedmiotowy pojazd został sprzedany powódce przez pozwanych jako osoby prywatne, bez związku z prowadzoną przez nich działalnością gospodarczą, a zatem nie znajdują tutaj zastosowania przepisy ustawy z dnia 27.07.2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego. W tej sytuacji do ewentualnych roszczeń powódki zastosowanie znajdują przepisy art. 556 kc – 576 kc. Art. 556 § 1 kc przewiduje odpowiedzialność sprzedawcy z tytułu rękojmi za wady rzeczy sprzedanej, przy czym wada fizyczna istnieje wówczas, gdy: 1) zmniejsza wartość rzeczy albo z względu na cel określony w umowie, albo wynikający z okoliczności, jeżeli cel ten nie był oznaczony w umowie; 2) zmniejsza użyteczność rzeczy z względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub z przeznaczenia rzeczy; 3) rzecz nie ma właściwości, o których istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego, 4) rzecz zostaje wydana w stanie niezupełnym. Art. 560 kc określa uprawnienia, jakie przysługują kupującemu w ramach rękojmi w razie wadliwości przedmiotu sprzedaży. Kupującemu przysługują alternatywnie cztery uprawnienia. W wypadku ujawnienia się wad rzeczy sprzedanej kupującemu, niezależnie od tego, czy przedmiotem sprzedaży była rzecz oznaczona co do tożsamości, czy co do gatunku, przysługują dwa uprawnienia: uprawnienie do żądania obniżenia ceny i uprawnienie do odstąpienia od umowy. Dalsze uprawnienia kupującego zróżnicowane zostały w zależności od tego, czy przedmiotem sprzedaży jest rzecz oznaczona co do tożsamości, czy też rzecz oznaczona tylko co do gatunku. W pierwszym przypadku kupującemu może przysługiwać, obok wyżej wskazanych, również uprawnienie do żądania usunięcia wad rzeczy. W przypadku rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku kupującemu przysługiwać będzie uprawnienie do żądania wymiany rzeczy na wolną od wad. Wybór między powyższymi uprawnieniami przysługuje co do zasady kupującemu i po jego dokonaniu jest on nim związany.

Analizując uprawnienie powódki do odstąpienia od umowy oraz jego skuteczność należy w pierwszej kolejności zbadać podniesiony przez pozwanych zarzut wygaśnięcia uprawnień rękojmianych z powodu upływu terminów do ich realizacji. W myśl art. 568 § 1 kc uprawnienia z tytułu rękojmi za wady fizyczne rzeczy ruchomej wygasają po upływie roku, licząc od dnia, kiedy rzecz została kupującemu wydana, przy czym upływ tego terminu nie wyłącza wykonania uprawnień z tytułu rękojmi, jeżeli sprzedawca wadę podstępnie zataił. Realizacja przez powódkę uprawnień z

tytułu rękojmi w postaci złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży miała miejsce po upływie roku od dnia wydania samochodu. Mianowicie z potwierdzenia odbioru pism skierowanych do pozwanych wynika, że oświadczenie o odstąpieniu od umowy doszło do wiadomości pozwanych w dniu 05.09.2012r. (nadane w urzędzie pocztowym też po terminie, tj. 04.09.2012r.), tymczasem samochód został wydany powódce w dniu zawarcia umowy, tj. 02.09.2011r. Wprawdzie z art. 568 § 3 kc wynika, że upływ wskazanego wyżej terminu nie wyklucza podniesienia przez kupującego zarzutu z tytułu rękojmi, o ile przed jego upływem kupujący zawiadomił sprzedawcę o wadzie, to jednakowoż fakt takiego zawiadomienia, co miało miejsce w niniejszej sprawie (w okresie wiosenno – letnim 2012r. powódka zawiadomiła pozwanych telefonicznie o istnieniu usterek w samochodzie) nie będzie przesądzała o możliwości realizacji przez kupującego tych uprawnień po upływie terminu określonego w art. 568 § 1 kc. W takiej sytuacji, żądanie zgłoszone przez kupującego zwrotu całości zapłaconej ceny, jeżeli przed upływem wskazanego terminu kupujący zawiadomił sprzedawcę o wadzie, jednakże oświadczenie o odstąpieniu od umowy złożył już po tej dacie, winno ulec oddaleniu. Zawiadomienie sprzedawcy o wadzie przed upływem terminów określonych w art. 568 § 1 kc otwiera kupującemu jedynie możliwość obrony – poprzez podniesienie zarzutu z tytułu rękojmi – przed ewentualnymi roszczeniami sprzedawcy z danej umowy sprzedaży. Natomiast po upływie tych terminów kupujący nie może realizować uprawnień z tytułu rękojmi, albowiem upływ tych terminów powoduje wygaśnięcie uprawnień kupującego z mocy prawa, co obliguje Sąd do oddalenia powództwa.

Abstrahując od wykazanego wyżej wygaśnięcia uprawnień powódki z tytułu rękojmi zauważyć należy, że z materiału dowodowego zebranego przez Sąd wynika, iż w rzeczywistości samochód marki K. (...) sprzedany powódce w dniu 02.09.2011r. nie posiadał wad w rozumieniu art. 556 kc. Przede wszystkim okoliczność ta wynika z opinii biegłego sądowego J. Z., który w sposób jednoznaczny stwierdził, że samochód nie posiada wad, tj. takich cech, które przeszkadzają czy uniemożliwiają w jego eksploatacji. Samo stwierdzenie, że pojazd jest pojazdem powypadkowym i był poddany naprawie w zakresie robót blacharsko – lakierniczych takich elementów nadwozia, jak: błotnik przedni lewy, drzwi przednie lewe, słupek lewy szyby przedniej, wzmocnienie dachu lewe w części środkowej, słupek środkowy lewy, drzwi tylne lewe, bok tylny lewy, dach nadwozia w warunkach średnio wyposażonego warsztatu rzemieślniczego, nie świadczy o istnieniu wad w pojeździe, ponieważ naprawa blacharsko – lakiernicza nie przeszkadza w eksploatacji tego samochodu, czyli w normalnym jego użytkowaniu zgodnie z jego przeznaczeniem. Istotne jest to, że samochód w chwili sprzedaży był sprawny technicznie, tj. zespoły mechaniczne pojazdu w chwili sprzedaży były sprawne technicznie, a ich stan dobry, zaś pojazd w chwili sprzedaży posiadał ważny przegląd techniczny. Brak dowodów na to, że samochód przeszedł poważny wypadek, w szczególności biegły sądowy nie potwierdził takiej okoliczności w swojej opinii.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że dalsze roszczenia powódki o naprawienie szkody, poniesionej w związku z koniecznością ustalenia stanu technicznego pojazdu (tj. koszty ekspertyzy), a także poniesione w związku z utrzymaniem pojazdu (składki z tytułu ubezpieczenia OC, (...)) również nie znajdują podstaw prawnych w ustalonych stanie faktycznym.

Odnosząc się do pisma powódki z dnia 28.03.2013r., zawierającego jej oświadczenie o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu, dołączonego do pisma procesowego z dnia 04.04.2013r. wskazać należy, że w niniejszym postępowaniu wszczętym przez powódkę w celu realizacji roszczeń z tytułu rękojmi niedopuszczalna jest, podnoszona z ostrożności procesowej, zmiana złożonego przez powódkę oświadczenia o odstąpieniu od umowy na oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych swojego oświadczenia woli z dnia 02.09.2011r. Zdaniem Sądu zmiana oświadczenia przez powódkę świadczy tylko o przyznaniu faktu upływu terminu do realizacji roszczeń z tytułu rękojmi i skutku ich wygaśnięcia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wskazanych wyżej przepisów Sąd oddalił powództwo (pkt I sentencji wyroku).

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r. poz. 461 z późn. zm). W

ocenie Sądu domaganie się w dwóch wynagrodzeń adwokackich, przez każdego adwokata reprezentującego każdego pozwanego jest w niniejszym postępowaniu nadużyciem przysługującego uprawnienia, albowiem zarówno sprzeciw od nakazu zapłaty, jak i wszystkie pozostałe pisma procesowe dla obu pozwanych są napisane w sposób identyczny, tak jakby były napisane przez jednego pełnomocnika i powielone przez drugiego pełnomocnika, a jeżeli dodać, że obaj pełnomocnicy mają siedzibę w tej samej Kancelarii, to okoliczność ta wskazuje właśnie na powielanie jednych i tych samych czynności. Podkreślić należy, że okoliczność tej samej siedziby Kancelarii obu pełnomocników sama w sobie nie przesądza o takim nastawieniu Sądu, tylko właśnie fakt pism procesowych o identycznych treściach, a zmienionych tylko grafikach pisania, a nadto obecność na sali rozpraw tylko jednego pełnomocnika (za wyjątkiem pierwszej rozprawy w dniu 16.04.2013r., w której uczestniczyło dwóch pełnomocników). W rzeczywistości wygląda to tak, jakby pozwani zlecili prowadzenie sprawy dwóm pełnomocnikom, a to z kolei nie wpływa na wysokość wynagrodzenia, zasądanego przez Sąd tylko na rzecz jednego pełnomocnika, niezależnie od ilości pełnomocników procesowych występujących w imieniu strony w postępowaniu (art. 98 § 3 kpc). Pełnomocnictwo substytucyjne pełnomocnika jednego pozwanego dla pełnomocnika drugiego pozwanego potwierdza ocenę Sądu.

W punkcie III sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2010r. Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) w zw. z art. 98 kpc. Brakujące koszty sporządzenia opinii przez biegłego sądowego: za opinię główną – 126,30 zł, za opinię uzupełniającą – 360,40 zł, łącznie: 486,70 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...) M. K..

Ś., dnia 20 czerwca 2014r.

(...)